

ДІЛО

ВХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ
І АДМІНІСТРАЦІЯ:
Львів, Ринок ч. 10, П. пош.
Кonto почт. шваб. 143322
Адреса для телеграм:
«Діло», Львів.
Гол. Редактор приймає від
11—12 год. передплатуєм
Рукописи не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА:
Місячно: в краю 450 зол.
За границею:
В Америці 1 долар, Франції, Голляндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 750 ал., Німеччині 750 ал., Швейцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 15 лей, Болгарії 750 ал., Австрії 750 ал. — Зміна адреси 1 зол.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ
ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІ-
СТРАЦІЙ

≡

ЦІНА ОДНОГО ПРИЖИТНИКА
20 сот.

Знищення — до краю.

Львів, 4. квітня 1927.

Може ще ніколи навіть в часах найбільшого „побідного“ похмілля, польська політика у відношенні до українців не була такою гордою, завадяцькою, хронічно - провокаційною і самопевною, як власне тепер, під кермою маршала Пілсудського. Тимчасове заспокоєння на українських землях, поворотна хвиля розкладового процесу в українському громадянстві, байдужність до громадських справ, відсутність перспективи з одночасним ширинням в якихсь трансцендентальних просторах, недостача орієнтацій в елементарних питаннях живучої політики та невичування духа часу, а також якесь дивне застудимачення в шкаралупі кількох фраз і ключів, мало згармонізованих зі сучасним моментом, — настроє нашого противника на побідний тон, на відкритий цинізм, якого *ultima ratio*: знищення нас до фіна, до краю.

Теперішній польський уряд, за-
держуючи в своїх руках монополію
у всіх ділянках життя й елімінуючи з
нього ще недавно всевладні польські
партії, поділівся з цими останніми
ділянкою національної політики.
Не лише поділівся, але й найшов
з ними спільну мову, заключив
тісний, хоч може і неписаний союз.
Ліквідація Білоруської Громади, як
крім соціальних тенденцій — про-
водила національну еманципа-
цію білоруських мас, погроза
ліквідації інших політичних партій
проневолених народів під покриш-
кою їх „протидержавности“, широ-
ко закрієна й офіційно спомогана
акція капітуляційно-зрадницьких, пе-
рекупно-наємних елементів — по лі-
нії залочатованої в р. 1920 і пі-
вніше провадженної політики пастів-
ців і всеполяків — все те вказує, на
якому напрямку розвивається „са-
нація“ на українсько-білоруських
землях. Тут не переведено досі на-
одної, хочби поганенької адміні-
страційної реформи, не привернено
до життя ані одної зі зліквідованих
українських шкіл, навіть не пробо-
вано в найменшій мірі якісь інве-
стиційно-господарської політики на
українських землях. Словом: нічого
тут тільки санкціоновано дотепе-
рішню політику ліквідації всіх над-
бань українського народу й устан-
п. Бартеля названо це закріплення
„правного стану“. Далі не було вж-
що нищити, законодавчим шляхом
тому наступила доба під назвою
„правного стану“. Але лишили-
це вартости чисто внутрішні украї-
нського і білоруського народу, варт-
тости — так сказатиб — ідеальні
і духово депозитові та вартості
організаційні. І ліквідаційну акцію
цих вартостей повів уряд марі-
Пісудського під радісні оклики з
гального вдовolenня польської р-
акції — або безпосередньо (як
сталось з Білоруською Громадою)
або посередньо (як це діється в
Галичині і на Волині шляхом де-
молізації одиниць, гуртків з кін-
вою метою: деморалізації мас).

Тоді політика нищення буде
вершена, тоді окалічила духово і
матеріально, знищена матеріально
дівана від своєї еманції, себ-
інтелігенції — маса найдеться в сі-
польських можновладців. На жа-
деякі наші гурти і партії тав, к-
зовою політикою чи орієнтаційно-

винаходами, спомагають цю політику нищення.

В часі, коли всі польські партії, партії пануючої нації, йдуть проти нас, проти поневоленого народу спільним фронтом, маючи всю бажану підмогу в уряді, його ексективних органах і величезній бюрократичній машині, ми розсипуємося, розпорошуємося на атоми, вишукуємо лише те, що нас ділить, а не шукаємо того, що нас лучить.

Польська преса, від шовіністично-канібалістичної до пепесівської включно, захоплена акцією уряду. Майже всі польські органи, а особливо органи центрпроаву, вже відспівали похвальні гимни урядові за його мудрість і далекоглядність в нищенні еманципашійних рухів поневолених "славянських меншостей", а тепер витягають гармонійно веснянки з приводу клина, вбиваного в українське і білоруське громадянство при допомозі Даниловичів, Горемик, Алексюків і Павлокевичів.

На платформі знищення до краю українців і білорусинів тихо погодилися з урядом марш. Пілсудського всеполяки, п'ястівці, християнські демократи, словом весь обиджений перед роком центроправ. „Слово Польске“ на radoшах піддає урядові, які ще „протидержавні“ партії треба знищити, захоплюється зростаючим порозумінням усіх польських партій в справі зміни виборчої ординації до сойму і принофрвлення виняткових самоврядних законів на українсько-білоруській території та заповідає, що те порозуміння є трівке, що проти українців і білорусинів усе стане однастайний польський мур:

„Був би вже час, щоби в колах протидержавних і переворотових партій зрозуміли те і перестали дивуватися тому, що між їх становищем і становищем партій, що стоять на державному ґрунті, є провалля — і те провалля мусить поглиблюватися в міру консолідації держави“.

Отже так представляється справа. Між пануючими і поневоленими все буде непрохідне провалля, все істнуватиме один фронт пануючих проти поневолених. Ясно, що це ставить нам перед очі konieczність протиставлення ворожому фронтові і ворожим заціхам. *Actio aequat reactioni* — це природне правило. На жаль, ми мабути находимося в якомусь неприродному становищі, коли в нас не збудилася та природна реакція, спільна, тверда й обєднана. А вже пора, справді країна пора, бож над нами висить Демоклів меч.

Менше „політична“, але якраз тому більше шира львівська „Газета Поганна“ без обиняків заповідає знищення нас до краю.

Між народами існують тертя й антагонізми, що пераходять у збройний конфлікт, якого вислід перетинає спірний вузол. Але в тих конфліктах існує деяка державна рація, вища над симпатією й антипатією, інстинктами й відрухами. Та рація спричинює, що побідники і побіджені після скінченної баталії шукають зближення і находять те, що є компромісом, що обома сторонами робить можливим співжиття. На тих основах дійшла до порозуміння побіджена Німеччина і побідна Франція. Те саме наказувало колись Бурам з Транскалію у відношенні до Англії й Англії у відношенні до них довести до укладу взаїмних відносин в спосіб не лише виносимий, але корисний для обох сторін. Нікити та сама рація вказала Польщі шлях до порозуміння з Чехословаччиною, хоч тешицька справа, виліваючи емоціонально, могла між обоі державами кинути головню неагасимого конфлікту. Лише українці вибрали собі «кращу методу». Накинувши (?) збройну боротьбу — програли її. А програвши її — вони одинокі в світі крім докочаних — тої самої

тактики, північно-американських індіан (що за „влучний“ дотеп? — Ред.) — відкинули мир (? !). І як ті — програють далі, щодня поборовані силою, якій не можуть протиставитися. Не будемо пригадувати різних етапів тої „борби“, того „*deus et odi*“ української політики. Вистане, коли пригадаємо збоїкотовані вибори до союму, що позбавили представництва українців з Галичини, або таксамо поборовану констицію, якої висліди, хоч досить односторонні, мусять бути і є основою багатьох актів державної політики, або якім багатомірним шкід, постійно спричинюваним внаслідок антагонізму в ділянці господарській і культурній. Ті шкоди не мають нічого спільного з переслідуванням, тому що не має права жалітися на кривди той, хто відкидає мир. Є то реакція на акцію, є то процес, який — приносить деякі втрати актуальній державній силі, **мусить** однак **довести до знищення української сторони**. Бо є це сторона „слабша“.

Поки-що не вдаємося в дискусію з цими твердженнями. Коли ми привели таку довгу цитату з *"Газ. Поранної"*, то тільки тому, щоб ясніше і досадніше зазвучав останній акорд: *Ucrainam delendam esse!* — розуміється, що Україну, яку можуть досягнути польські руки.

Знищення до краю — це є віз і перевіз польської політики у відношенні до нас. Чи витягнемо з того доцільну для себе науку?

100

З життя Полісся.

За права рідної мови. — Кооперативи. — Церковне життя, — Пресита. — РНО.

Бересте, 30. березня 1927.

Ідучи за голосом і природним інстинктом цілого народу, пробуджується і наше Полісся зі сну, у який попало завадки спільній роботі наших „клясових“ і польських адміністративних чинників. Нехай про це говорять слідуючі факти: У міський раді столиці Полісся м. Берестю завідає 31. членів аж двох українців, котрі перейшли туди на спільній листі профсоюзів: Іван Паренюк і П. Зосакович. У місяці лютому поставили вони внесення, щоби на раді допустити як мову урядову також українську. Спротивився тому наказний комісар і перервав підчас української промови р. Паренюка засідання. Оба українці зложили протест і опустили салю засідань, на другий день тойже комісар уступив зі свого непримиримого становища, повідомив про це листом обох радників і в той спосіб українська мова виборола собі на раді міста право горожанства. Таке саме право вибороли для української мови наші делегати також в справі міських оголошень. Досі друкували їх лише по польськи: Внесок поставлений і тій справі на раді перейшов, але воєводство уневажило його тому, що на основі міського статуту, виданого ще генеральним комісарем східних земель, для важности такої ухвали треба кваліфікованої більшости. Після цього українська фракція ради повторила це саме внесення при кваліфікованим кворумі. Внесок перейшов змичальною більшостою — однак президент визнає його перепавшим тому, що не було абсолютної більшости. Протест фракції вирішив воєводство на користь української мови. — Для 24. ч. м. внесла українська фракція на повній раді декларцію, в котрій заявляє, що не можуть ніякі декларації про соціальне визволення мас, бо без забезпечення прав національних меншостей неможливе забезпечення і соціальних. З цього бачимо, що хоч фракція обох українських радних м. Береста виступає офіційно під фірмою „Сель-Роба“, то на ділі із селянською інтернаціонального програмою цього спільного не має.

Від 20. II. до 20. III. ц. р. відбулися у нас „кооперативні курси“, організовані заходом „Просвіти“, „Українського Кооперативного Банку“ і кооператива „Село“. — Курсанти було 30 з повітів: Берестя, Кобринь і Дорогичин. Курсанти — переважно селяни. Окрім місцевих сил викладали на курсі ще й гості зі Львова: проф. Галушчинський про методику освітньої праці і двох ревізорів Кр. Союзу Ред. Кобилляський і Хривинний. Курси викликали серед населення і самих курсантів велике зацікавлення. Дякують курсанти тепер заради до організаційної роботи. — При „Українськ. Кооп. Банку“ відкрито „інструкторський відділ“ для допомоги Ревізійному Союзові. Крім Банку, який має вже 270 членів, повстала у Берестю з днем 1. I. ц. р. кооператива „Село“. По селлах рух за кооперативами, а по кооперативах рух під кличем „самоозначення“, тобто з такою тенденцією, щоби кооперативи, які були досі під польським патронатом і на польських статутах, переходили під патронат Ревізійного Союзу Українських Кооператив у Львові. В церковному житті у нас нема порядку. Епископ Олександр Іноземцев в Пінську відноситься до нас крайню ворожо. Не даром пок. митр. Юрій назвав його Цудоземським. Його дорадники: протоєрей Жуковський в Берестю, Шимановський в Пінську та бувший денікінський старшина, а тепер місіонар Полюкова творять тріумфірат, якого завданням є нищити все, що є в церковному житті українське. І такшич. Малеша перенесено зі Стрильня до Мокрая, пінського повіту за те, що працював у „Просвіті“. Його діяльність і звали діяльністю спрямованою „к возбужденію релігійно-національної вражди“. — Діка України Катричук перенесли за те, що підозрівали його в праці для „Просвіти“. Перенесли його з міста Кобриня, де має господарку, до Тевалі. В додатку і відси вигнали його старостою коротким наказом: „Взяв пала до патріархатового опушення всі Тевалі — староста і т. д.“ Таким чином з Тевалі викинули його до Домачева. Взагалі наше духовенство живе під терором Олександра Іноземцева і його побратимів. У більшості духовенства, по національності московського, по походженні ренегатського, психологія рабська. Нечисленні винятки, що працюють на народній ниві, підпадають терорів. На відносини ці звернуло вже увагу громадянство і проти цього протестує. Напр. перед святом Шевченка громадяне м. Берестя домогалися відправлення 13. III. ц. р. прилюдної Служби Божої і паннахиди в українській мові. Стривнувшись з відмовою, звернулися до вищої інстанції і одержали такий характеристичний акт, котрий подаємо без змін:

Polscy Konysztorsze Prawosławny Dn. 22
marca 1921 r. Nr. 1884 m. Pińsk. Do Ukra-
ińskiego Towarzystwa Protestu w Brześciu
u/B Odsłaniając na nismo tamt. z dn.
9, III r. b. Nr 212, Konysztorsze Polski ko-
wiadając, iż zebranie diecezjalne dwa razy
w r. 1925 i 1926 wypowiedziało się w tym
kierunku że naobozniestwa w diecezi Polskiej
muszą być odprawiane jedynie w języku
cerkiewno-słowiańskim, wziętanie zajęte
przez proboszcza cerkwi św. Mikołaja ko-
łan. K. Znosko stanowisko jest wskazane i
dość uzasadnione, Konysztorsze nadmieniam
przytem że ze strony J. E. ks. Biskupa Po-
leskiego Aleksandra nie zachodzą przesady
w odprawianiu naobozniestwa złozonego (pa-
nichidny) za dużej sw. p. poety ukrainskiego
Tarasa Szewczenko w języku ko macierzy-
nym, w drodze wypełnienia prawnego ob-
rzyędzu religijnego — Ka. A. Zytyński, czo-
łownik Konysztorsze w/r. sekretarz (mianu
INTKIJU).

Один із священників відмовився відпра-
вити службу божу за упокій Т. Шевчен-
ка лише тому, що члену «Русского На-
родного Об'єднання» звернулися до нього
за грошом (накази надійшли у Олександрів),
що це буде його остання служба божа.

Львів, Панська 15.
Гуртова і детальна
продаж гнутих меблів.

Пам'ятайте, що всякі збірки на
нагробник на могилі І. Франка
треба посилати до Центрбанку
(Львів, Ринок ч. 10. І. пов.) на
Листів. ч. 7910.

Львів, вул. Кривітська н. 1.
На провізцію висилає відлоротно.

[illegible]

„ОЛКА“

спеціальний магазин панчохових виробів, набувши корисно велику партію ПАНЧІХ, рукавичок і скерпиків, продає їх по набувало низьких цінах.

Ринок 35
біля Мар. Торгови.

людей на Лещка Великого, Заліска, Плугова, Рыкова, Камієва, Трудовача, Сновича і Б'ялого Камня. Справедливість потребує зам'ягчити, що держалися вони на соборній недостатності парламентарно, однак я з цим стійко проханням і протестом протиставляю опротивілому м'язу мазенистину. Были ли они разгитованы или нѣтъ — неважно: они шли правильной дорогой, отдавая свои голоса противникамъ мазенинского списка. Так само не смущаетъ меня и то, что кандидаты изъ списка № 2 не объявили на соборіи открыто, что являются приверженцами русской идеи, что можно объяснить тактическими соображениями съ ихъ стороны. Такъ или иначе, а они дѣлають великое дѣло. Знаменіть зрѣмени тутъ есть то, что народъ просыпается, что великая идея ед и ной недѣлимой Россіи побѣдоносно прокладываетъ себѣ дорогу къ сердцамъ нашего народа, что идея эта, великая въками нашими предками, неуловимо приближается къ своему осуществленію. Наша задача — ускорить ея осуществленіе!

Чиж треба ще ближче пояснювати той допис „Д. Лютаєва“? Чиж не говорить він нам про речистю, які люди взялися до боротьби з „Просвітою“, а доволітими надбаннями українського громадянства азв'язати? Чиж не слід тих людей, а в першу чергу п. Калиновича, виліснувати з пам'яті нас — в інтересі самих наших товаришів, в інтересі нашої великої справи? Справді країна пора зіпхнути їх поза скобки нашого національного життя, тим більше, що вони самі себе поставили поза ням! — **Учнівськ загальних зборів.**

Равнина. (Не повело, „хлібода“). В неділю дня 27. березня ц. р. скликали два „хлібода“ Олександр Кишак з Любичі і Теодор Солодух з Гребенного, хлібодацьке збіговище в селі Гребеннім. На чолі хмари поліцаїв і агентів прибули з їх львівського центру Стовпюк і Величковський. На кількадесят присутніх, які прийшли з цікавості побачити цю „павствоу“ парад, мало не половина були саме ті поліцаї й агенти, які густою купою обступили обі п'яні та купою відтак їх з ліхтарками відводили назад. На цій нібито-вчуч, „ухваліла“ собі всієї „революції“ чітка Кишак-Солодух-Стовпюк-Величковський, бо поза ними не піднесла ся ані одна рука! Селяни, бабучи, що „яке“ улаждують властиво якісь панки, стережені цілою хмарою поліцаїв, зразу спавдали, що це за люди і з осміхом гляділи на комедію „за дурно“. Повітовий Комітет Українського Національно-Демократичного Об'єднання уладити в недалекому часі великі прилюдні віча в тому ж селі Гребеннім і по інших селах Равнини, на яких селянські народні маси будуть мати змогу висказатися, хто їм брат, а хто непрошений сват.

Юрко Гребенник.

Яворів. (3 документи в часті). Громадський уряд у Курникі дав недавно такий документ: „Rada szkolna powiatowa. L. 345. Jaworów, dnia 1. III. 1927. — Do Związku Szkoł Gminnych w Kurnikach. Rozp. Kuratorium O. S. L. z dnia 18. II. 1927. Nr. I. N. — 1029/27. nie uwzględniła się żądaniom, mieszkańców w sprawie zmiany języka nauczania w 3-kl. szkole powszechnej obecnie z rumuńsk. nauczania w Kurnikach, gdyż podane w deklaracjach niektóre dzieci nie były w dniu 1. września 1926 w wieku szkolnym, a wskutek tego złożone dla nich deklaracje nie są ważne. Pozostałe ważne deklaracje dla 14 dzieci w myśl art. 3 ustawy z 31. lipca 1924. roz. 766 i § 13, al. 3, rozporządzenia Pana Ministra W. R. i O. P. z 7. stycznia 1925. roz. 33, nie mogą być podstawą do żadnej zmiany“. — Даліше слідує поучення для громади на випадок відклику до міністерства і підпис інспектора. — Зазначається, що про якісь внесені до властей мешканцями згад. родичами тутешньої громади декларації за зміною викладавчої мови в минулім році зверхність громади Курник нічого не знає. Натомість певним є, що цю справу займався місцевий управитель школи Д. Главаті, покля, що старастається за всяку ціну перемістити викладавчу мову в тутешній школі і в цей спосіб оборонитися перед карним судом і дисциплінарним доходженням по причині ріжних його старощколовських подвигів. Цей панок і в цім році ходив по селі збирати підписи за зміною викладавчої мови, хоч в селі нема ані одного латиника; він мабуть знов пішло шкільним властям сфальшовані декларації, яких ніхто з родичів не підписав. Про цього „daiata-sca zrobieczenego“ в свій час ще напишемо. Громадянин.

Нові книжки й видання.

КНИЖКИ:

Евген Гребінка: ЧАЙКОВСЬКИЙ. — Історична повість з переднім словом і під редакцією Володимира Дорошенка. — Видання Товариства „Просвіти“ ч. 598. Народна бібліотека ч. 34. Львів 1926 р. В книжці 4 кольорових ілюстрацій кисти артиста маляра професора П. Холодного. Обєм 144 стор. 8°.

Михайло Черкавський, сенатор: ВОСЬМИНАТНИЙ ПІДРАХУНОК ЗІСКІВ І СТРАТ. (Промова, виглошена в польському сенаті). Політична бібліотека Українського Національно-Демократичного Об'єднання. Накладом Володимира Целевича. Львів 1927 р. 132 стор. 16°.

Б. Герц: ПРИГОДИ КАЧУРИКА. Шканде оповідання для дітей. Переклад зладил Галі Коробочка. Накладом М. Матвійчука. Жовква 1927 р. 124 стор. 8°.

Інж. M. Riehl: Bezrobocie a kwestja mieszkaniowa. (Zamiast zasilków — produkcyjna praca). Lwów 1927, 48 стор. 8°.

Халіда Едіб: „В ОГНІ“ — повість з турецької визвольної війни, переклад Василь Софронів. Накладом „Червоної Калини“. — Львів, 1927. Обєм 240 стор. 16°.

ЖУРНАЛИ:

ЛІТЕРАТУРНО-НАУКОВИЙ ВІСНИК. — Книжка 4, за квітень 1927 р. Річник 26. Том 92. (Зміст: *Арсен Кара:* 1927 р.; *Гинді:* Пан та наймит; *Леонід Мосендз:* Сонет; *Дажбожич:* Галі Мазуренко; *Акваелі:* Василь Воруський; *Vita:* У. Шекспір: Сон літньої ночі (кінеш); *С. Левченко:* Пам'яті 1927 р.; *Е. Малакюк:* Буряне поліття; *Левко Роман:* Там; *Віктор Приходько:* Мої спомини; *Галі Мазуренко:* Весна; *Мих. Коцар:* Червоний терор на Лівиччині; *Артур Люгер:* Духове життя в новітній Росії; *Ж. Розенбах:* В провінції; *Д. Д. Дві:* революції, бібліографія; *Нові книжки.*

„НОВА ХАТА“, журнал для плекання домашньої культури. Виходить раз на місяць. Рік III. Ч. 4. Львів, квітень 1927 р. (Зміст: *О. Вергановська:* Мінітури; *М. Ф. Перекладчик:* Шевченка; *Оксана Лз:* Моя подорож на могилу Т. Шевченка; *Олена Федак-Шепаровичева:* У Карин Михайліс; *М. М.* Школа радості; *Р. С.* Наші містечкські скарби; *І. Федорович-Малицька:* Українська артистка в концертній салі; *А. Аверченко:* Вечером (переклад Г. Ст.); *Модис:* Ручні роботи; *Ріжні вісти:* *Беріза:* Як заховати красу, свіжість і молодість; *С. Мійська:* Приписи; *Ради господарям;* Ілюстрації.

„СВІТ“, ілюстрований журнал ч. 6. — (Зміст: *М. Рудницький:* Чого ще в нас не зробили з Шевченка? — *Д. Загуч:* Прелюдія. — *В. Стефанія:* Давня мелодія. — *І. Боршак:* Шевченко у Франції. — Десять роковин упадку парату. — *Д-р Л. Луцій:* До історії чеських перекладів Шевченка. — *Ю. Будак:* Радощі. — *М. Конопницька:* Капри, (переклад В. Чапля). — *М. Козоріс:* Школа й українізація на Радявській Україні. — На Далекому Сході. — *Д. Фальківський:* Вже вечір степів. — *О. О.* Літературні анекдоти. — 3 промислу. — *М. Кічур:* Даремні мрії. — Смерть біографа Дікенса. — Літніція революційних видань. — Лист Василя Стефаніка. — Творін В. Стефаніка для української дітвори. — Жива мова й словник. — Достоїнський як видавець. — Венеція Сходу. — Михайло Арцибашев. — На Рідну Школу. — *І. Ерленбург:* Неймовірні історії (далі). — Книжки й журнали надіслані до редакції. — Веселий кутюк. — Загадки. — *Ілюстрації:* Весна на полонині, світл. М. Сеньковський. — Т. Шевченко, авторпортрет. — Волинський полк на вулицях Петрограду. — Бедяг Монваліст, жинка-міністр. — На Далекому Сході: Транспорт анг. військ. — На вулицях Шангаю. — Тип китайського селянина. — Святині став. — Могилі В. Спінози. — Марія Сабат-Сарська. — Гарбарсько-біошкі. курси у Львові. — Українська ремісничо-промислова бурса у Львові. — Аматорський гурток в Шибаліні. — Амаг. гурток Сокола III. Львів. — Михайло Арцибашев. — Ол. Новаківський: Наука.

„ЗІЗ“, журнал сатирич.-гумору. Ч. 6. Львів, I. IV. 1927.

„SPRAWY NARODOWOSCOWE“, — czasopismo poświęcone badaniom spraw narodowościowych. Wydawnictwo Instytutu Badań Spraw Narodowych. Warszawa. Rok I. Nr. 1. styczni-luty 1927. Treść numeru: *Od redakcji;* *Z. Kz:* Spór o ważność zgłoszeń do szkół mniejszościowych na Górnym Śląsku; *Ed. Maliszewski:* Ludność litewska w Państwie Polskim; *Marjan Swiechowski:* Obecny stan szkolnictwa białoruskiego na Ziemiach Wschodnich; *Polityka narodowościowa na Białorusi sowieckiej;* *Mikołaj Kowalewski:* Rosyjskie kierunki polityczne wobec zagadnienia ukraińskiego. *Adam Stebel:* Zjawiska mniejszości narodowych w Genuwie i Kronika.

„СВІТ ДІТИНИ“ ч. 3. За березень 1927. Рік VIII. Львів. (Зміст: *Т. Шевченко:* Хто такий Шевченко?; *Минають дні:* Як дитвора одного подільського села вшанувала 65-роковини смерті Батька Тараса?; *Круглий сирітка:* Сон пастушка; *Сон:* Оповіді Шевченкового діда Івана; *Шевченкова могила:* Дитячий вік Людвиг Бетовена; *Мені однаково:* Як сонце верне?; *Смерть Бетовена:* Котик; *Три шляхи:* Хто більше зість; *Ділові рукавички:* Що я читав дітям; *Світляні силуетки:* Загадки; *Розгадки загадок.*

„ЖІНОЧА ДОЛЯ“, двотижневик для українського жіноцтва. Ч. 7. з 1. квітня 1927 р. Коломия. (Зміст: *Дніпрова Чайка:* Безшасна; *Жіночий рух за морем:* Чергова конечність; *П. Кравоносюк:* Дві отруї і жіноцтво; *Жіночий рух:* *Маріяна Гондлевська:* Харбин; *Д-р В. Сіменювач:* Засади американського бізнесу; *Prima apritis;* 3 листів; *В. Ю. Кишлевський:* Жінки й кооперація в Канаді; *Дніпрова Чайка* (некролог); *Господарська частина:* *Ріжне;* *Веселий кутюк;* *Оголошення.*

„УЧИТЕЛЬСЬКЕ СЛОВО“, орган „Взаємної допомоги українського учн ельства“ виходить раз на місяць. Рік XV. ч. 4. Львів, квітень 1927. (Зміст: Шкідлива абстиненція; Культурно-освітня діяльність; В. О. Інструкція; Проект фонду досмертної допомоги; Оборона українського учительства; Вісти з окружних відділів; *Уччowanie w duchu państwowym;* *Комунікат;* *Відгук виборів;* *Конференція делегатів;* *Хроніка;* *Посмертні оповістки;* *Оголошення.* До числа доданий: „Шлях навчання і виховання“ педагогічно-методичний додаток „Учительського Слова“. Ч. 4. Рік I. (Зміст: *І. Юцишин:* Про шкільне самоврядування; *Новим шляхом;* *Друга робота;* *Дубовецький:* Зразок осередку навчання; *Міністерські програми;* *Справа районних кооперацій.*

ОПОВІСТКИ.

— **П. Ірена Гамчикевич** з Перемишля одержала на чеській техніці у Празі титул інженера наук хемічних. 1859

Молоді державної учительської семінарії у Львові улаштує в салі „Народного Дому“ дня 4. квітня 1927 р.

КОНЦЕРТ

у пам'яті 113 роковин уродин Тараса Шевченка. Початок о годині 6:30 вечером. Вступ за добровільними датками повище 1 зол., для молоді по 50 сот. 1861 1-1

Члени Гуртка студентів України в Данцігу зобов'язалися місто курення скласти щомісяця датки на „Рідну Школу“ і прислали як першу рату 22 зол., та кличуть другі українські студ. Тов-а в Данцігу до збирання датків на „Рідну Школу“ в подібний спосіб. Шан. Жертвдавачи складає широк-сердешну подяку Головна Управа „Рідної Школи“. 1865 1-1

Коляда Закарпатської України для „Рідної Школи“. Організувавши коляди для „Рідної Школи“ на Закарпатській Україні знявся дуже дбайливо Комітет допомоги українським збігцям в Ужгороді Датки на коляду для „Рідної Школи“ зложили головна наші емігранти і нечисленні автохтони та деякі наші симпатичні-чехи на загальну суму 2347 Кч., а то: по 100: Медвідь Семен, Полівка Кульницький Павло, д-р Долинський Іван; по 75: Корженівський Степан; по 60: Колшуня Юлій; по 50: Бачинський Леонід, інж. Думка Гриць, інж. Яремкевич Петро, Чайка Степан; по 40: Дуб Константин, Нікорак Михайло, Смерчанський Емануїл; по 35: д-р Бирчак Володимир; по 30: Білоус Володимир, Баліцький Фердинанд, д-р Брашайко Юлій, Доляри Леопольд, Гірий Теодозій, д-р Криуцький Павло, д-р Нежанський Володимир; по 25: Андриєвський Віктор, Баліцький Леопольд, Гірий Теодозій, д-р Криуцький Павло, д-р Нежанський Володимир; по 20: Бодвар Антін, Біличенко Михайло, Вотом Василь, Бошко Павло, д-р Брашайко Михайло, Душак Гриць, д-р Гайворонський, Галів Андрій, д-р Гулаковський Олекса, Ващук Теодор, В. В., Войтович Семен, Косар Володимир, д-р Ключко Петро, д-р Лавецкий Теодор, Мойш Павло, д-р Новаковський Михайло, Заклинський Корніло, Н. Н., Ульяновський Володимир, Н. Н.; по 15: Дідик Андрій; по 12: Одицька Альма; по 10: Амброж В., Артимович Андрій, Балачук Михайло, Бандарський Дмитро, Бачинський Омельян, Дорош Осип, Дічка Іван, Дінич Антін, Грамж Михайло, Гренджа-Донський Василь, Івасько Василь, Коломиець Дмитро, Кірюченко Семен, Кукуруза Павло, Юзак Василь, Кохан Михайло, Куриленко Василь, Мигалка Михайло, Макарушка Оля, Опіш Іван, Піджарко Євген, Пап Стефан, Паржикова Тамара, Подішук Михайло, Приходько Олекса, Рудницький Іван, Стрипська Марія, Сорондін Сень, інж. Трелет Марко, Валя Лінгарт, Хоми Іван, Шурко Яким, Циганик Августин, Цимбрила, Заклинський Богдан, Животко Аркадій; по 7: Возаб Осип; по 5: Бах Д., Гавришук Никола, Долина Марія, Москалик Петро, Мороз Олекса, Ілляшів, Машенко Іван, Олександрович Д., Папільова Ірина, Сподарик Іван, Тимона Володимир, Цеглинська Ніна, Зезулін Ніна; по 3: Мошкочин Мозеш. Крім депо переслав Антонович В. збірку з Вкл. Бичків 75 і Кружок „Рідної Школи“ з Пшибраму 267 Кч.

Хвалючому Комітету і всім шановним жертвдавачам та колядишам складає широк-сердешну подяку Головна Управа „Рідної Школи“.

ФАБРИКА КИЛАМІВ М. ХАМУЛИ В ГЛИНЯНАХ

відкрила з днем 1. березня ц. т. для виготи П. Т. Клієнтелі власної справи і продажу своїх снацько-кишмарських виробів при площі Трибунальській число 1 (проти год. входу костела ОО. Базиліан).

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ІДЕАЛЬНА ПІСТА до зубів **КРАМ ПЕРЛОВИ** Ігнатію Львів. 986105-7

НОТИ на фортепія: В. Безкоровайний: Соната 3, Думка, *Poeme eroique*. В гаю зеленім, *Законісна пісня*. 1832 2-3

МАГАЗИН Стамів, Львів, Сикстуська 16, поручає французьку волюку, нятароштукний шовк Д. М. Ц. Панчохи, Рукавички, Реформи і т. п. найдешевше, бо ахид через сін. 1708 11-12

475 зол. коштує 6 ложечок до кия з хінаського срібла у Малах Коперника 14. 1773 2-2

СВАТОЧНУ ПРЕМІЮ 2 м. кухонних речинків або 2-метрову фланку одержить кожний при закупі від 20 зол. з великого транспорту блаватних месинжів і латин матеріалів. **Галицький магазин Ноностей**, Львів вул. Галицька 15. 1860 1-3

ВІЛЬНІ ПОСАДИ. Б. урядники скарбів, ук. правники і матористи можуть жуть дістати посади в Палаті скарбовій в Грудзьондау. Бл. відомість уділять в-м Адамська, Грудзьондау вул. Тринкова 12. 1-1

МАШИНІСТКА потрібна негайно до калцелярії адвоката Гвоздецького у Львові, Креських 6. 1866 1-3

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає

1761 **Пемірова бюро** 7-7

Інж. Михайла Федецького

авториз. геометра і записж. суд. вистоя Львів, вул. св. Тереси ч. 26. (Бл. площі св. Юра). Ч. тел. 37-41.

Сітки, дрозди, кільчастий дріт, ланцюги, лопати, джафани, нотики, тачки, знаряддя слюсарні, ковальське, столярське, ваги, будівельне окуття, керичні помпи, преси до дахівок, пали, гурти, ливни, сіднишки, коловороты, винди, як також всілякі машини і 1720 **мотори.** 4-10

по найнижчих цінах поручає

Й. ШУМАН

склад залізних і технічних товарів, експедиція товарів на провінції Львів, Городецька 2Б. Тел. 41-47

Святочний транспорт, аме надійшли! **НА АТИ** Тел. 13-77

Обув—Одіж—Сукно поручає українська фаб **РЕГУЛЯТОР** Львів, Ринок ч. 43.

Впр. О. Д-р! КАЛЬОТРИК спроводжений з Народною Торговою в Сестлі, ділає знаменито. Моя лисина верска. Прошу прислати ще кілька фактин, щобі скріптіти молодик. 1864 1-1

НАПРАВУ ГОДИННИКІВ, також Сестері полагоджують фірма Дюбровський-Розенберг, Академічна 2, Готель Жюжа, найліпшими фаховими силами по приступно цінах. 1863 1-4

Звідомлення **Львівський склад Патефонів** також грамофонових плук і складових частей **перенесено до фірми Гурскі і Вітен** склад галантерейних товарів пл. Марійська 9. 1867 1-2

ФАБРИКА КИЛАМІВ М. ХАМУЛИ В ГЛИНЯНАХ

відкрила з днем 1. березня ц. т. для виготи П. Т. Клієнтелі власної справи і продажу своїх снацько-кишмарських виробів при площі Трибунальській число 1 (проти год. входу костела ОО. Базиліан).